

for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (N. Hage) og for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winter) have ogsaa udtalt Noget i lignende Retning. Jeg troer, at det ligeoverfor disse Udtalelser er rigtigt at sige, at vi ikke kunne bestykke Søfarterne med Fremtidskanoner, ligesaa lidt som vi i sin Tid kunde behæbne Fodfolket med Fremtidsgeværer. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds stillede os i Udfigt, at vi til saadanne Kanoner, som de her omhandlede, vilde faae en Udgift paa henved 2 Millioner, saa skal jeg bemærke, at jeg ikke kan følge ham i disse Betragtninger. Hvad Istandsettelsen af Casernen i Fredericiagaden, den saakaldte Landcadetacademibygning, angaaer, da vil jeg tilraade, at man følger Fleertallet. Her er ikke Tale om Besparelser, men om at gjøre Noget, hvorved vi kunne komme til at sælge den store Caserne i Dvæsthussgaden, en Caserne, som det er en Skændsel at lægge Mandskab paa, thi det er nærvæd der at blive ødelagt af Uoi. Jeg har flere Gange været der i sidste Ofteraar, da en Reservebataillon var indlagt der, og har derved haft Leilighed til at see, i hvilken elendig Tilstand Sengene der befandt sig. Naar der er talt om, at man med det Samme skulde sælge Klædeoplaget, der ligger ved Siden af denne Caserne, skal jeg bemærke, at det efter min Mening meget godt kan sælges, selv om man ikke har sikret sig et Klædeoplag, thi jeg antager, at Ministeriet midlertidigt vil kunne finde Plads til Klædeoplaget, selv om man afhænder denne Bygning. Det vilde efter min Mening være meget heldigt, dersom man kunde træffe Bestemmelse om at afhænde begge disse Bygninger, baade Dvæsthussgadens Caserne og Klædeoplaget.

Rofod: Maatte jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Rofod: Jeg har hørt meget Morsomt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winter) ved deslige Leiligheder som denne; men jeg har aldrig hørt noget

saa Morsomt som det, hvormed han sluttede sit Foredrag. (Stemmer: høiere! høiere!). Jeg beder de Herrer udfylde, det er meget vanskeligt for os her i det „yderste Thule“ at blive hørt i Salen. Jeg siger, jeg har hørt meget Morsomt af det ærede Medlem, men aldrig Noget saa morsomt som det, hvormed han nylig sluttede sit Foredrag. Han tilraadede os, at vi skulde lade de store og mægtige Folkeslag gaae i Spidsen for den artilleristiske Udvikling, og at vi skulde vente saalænge med Forbedringer i Skytset osv., indtil det Nye var blevet prøvet og havde gjort sig gjældende hos dem; men jeg frygter for, at vi saa komme noget bagefter, at vi komme for seent. Naar vi gjøre Klogest i at vente med at indføre nye Forbedringer, indtil Sjenden har prøvet dem imod os, saa gjøre vi nok ogsaa Klogest i Sngenting at gjøre, thi saa forekommer det mig virkeligt at være noget vel seent. Hvis jeg ikke tager feil, smiler det ærede Medlem lidt overlegent heraf; men vi have jo netop Historiens Vidnesbyrd for os. Det gif netop saaledes 1864, at vi ikke fik de nye Vaaben, som vi skulde mødt Sjenden med, for deres Godhed var bleven prøvet imod os. Det er netop for at forebygge en Ojens-tagelse af dette, at vi ville bevilge det Fornødne til Skyts paa Søfæringsværkerne. Jeg skal imidlertid tillade mig at tilraade, at vi følge Mindretallets Forslag; det er en Mellemvei, den er ikke altid at foretrække, men jeg troer dog, at vi af Hensyn til Pengeforholdene, som ideltig paaberaabes, gjøre rettest i her at følge Mellemveien. — Det ærede Medlem talte iøvrigt slet ikke om, hvorvidt det var nødvendigt eller ikke at bevilge 15 Elleve-Tommers Kanoner. Han har en egen „Taktik“, som det hedder i Krigsproget, han forstaaer at gribe i de Strenge, der altid give stærk Gjenslyd her i Salen, naar man rører ved dem — de: at, naar vi bare kunne spare paa alle baade rimelige og urimelige Steder, saa ville vi maastee endog kunne knibe udenom en ny Indtægtskat. Det er hans A og D, Begyndelse og Ende, og hvorvel jeg er langtfra at ynde nye Skatter, og uagtet jeg i Almindelighed kan glæde mig over det ærede Medlems Sparommelighed, saa er der dog en Grændse,